

ὁμιλήσω μὲ τὴν μητέρα τοῦ Πέτρου — Μοῦ ὑφαίνει καὶ θέλω νὰ τῆς παραγγείλω μερικὰ πράγματα. Χαῖρε, καὶ ὦρα σου καλῇ.»

Ἡ Δέτα ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησε τὴν φίλην τῆς ἐγόρισε νὰ εὑρῇ τὴν Χαῖδην, καὶ ἐπὶ τέλους τὴν εἶδεν ὀλίγον παρέκει μὲ τὸν βοσκὸν καὶ τὰς γίδας του.

Ἡ Χαῖδη πρὸ πολλοῦ ἐστενοχωρεῖτο ἀπὸ τὰ πολλὰ τῆς ἐνδύματα, τὰ ὅποια ἡ θεία τῆς τῆς εἶχε φορέσει διὰ νὰ μὴ κοπιᾷ νὰ τὰ βασιᾷ εἰς τὴν χεῖρα. Ἡ Χαῖδη δὲν ἐπαραπονέθη ὅμως ἀλλ' ἐπαρατῆρει μὲ προσοχὴν τὸν βοσκὸν τὸν Πέτρον, ὅστις ἀνυπόδητος καὶ μὲ φιλὸν παντάλονι ἔτρεχεν εὐκόλως ἄνω καὶ κάτω κυνηγῶν καὶ συμμαζεύων τὰς γίδας του. Παρατήρησε τότε καὶ τὰς γίδας, πόσον ἐλαφρὰ ἐπήδων ἀπὸ βράχον εἰς βράχον. Αἶφνης ἐκάθισεν, ἔβγαλε τὰ ὑποδήματα καὶ τὰς περικνημίδας τῆς, ἐσηκώθη, ἐπέταξε τὸ βαρὺ σάλι, ἔξεκούμωσε καὶ τὰ δύο τῆς φορέματα, τὸ καλὸν τῆς καὶ τὸ κατημερινόν, καὶ ἔμεινε μὲ τὸ μισοφοράκι καὶ τὸ ὑποκαμισάκι, τοῦ ὁποῦ τὰ κοντὰ μανίκια ἄφινον γυμνοὺς τοὺς στρογγύλους τῆς μικροὺς βραχίονας. «Ἄ, τί ὁρῶσι!» εἶπεν. Ἐξέτεινε τοὺς γυμνοὺς τῆς βραχίονας πρὸς τὸν ὁροσερὸν ἄνεμον, καὶ τῆς ἐφάνη ὅτι ἡδύνατο νὰ πετάξῃ.

Ἐπειτα ἐδίπλωσε τὰ ἐνδύματά τῆς ὅλα μαζί καὶ ἀφ' οὗ τὰ ἐτοποθέτησεν εἰς ἀσφαλὲς μέρος ἥρχισε νὰ τρέχῃ ἐλαφρῶς καὶ εὐκόλως κατόπιν τοῦ Πέτρου, ἀναβαίνουσα καὶ πηδῶσα ὡς μία ἀπὸ τὰς πλέον ταχύποδάς του γίδας.

Ἄμα ὅμως ἡ θεία Δέτα εἶδε τὴν Χαῖδην εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

«Καλὲ ποῦ εἶναι τὰ ροῦχά σου;» ἐφώναξεν ἅμα τὴν ἐπλησίασε. «Τὸ καινούργιο φόρεμα καὶ τὸ καλὸ τὸ σάλι ποῦ σοῦ πῆρα προχθές; Ἡ καλαὶς κάλτσαις ὅπου σοῦ ἔπλεξα; Τί τὰ ἔκαμες;»

Ἡ Χαῖδη χωρὶς νὰ ταραχθῇ διόλου ἔδειξε μὲ τὸ

χεράκι τῆς πρὸς τὰ κάτω, ἡ δὲ θεία Δέτα ἀκολουθήσασα μὲ τὸ βλέμμα εἶδε πράγματι καὶ τι κόκκινον, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ τὸ σάλιον. «Ἄτακτο παιδί! Τί τρέλλα εἶναι αὐτή! Ποιὸς θὰ καταβῇ ἐκεῖ κάτω τώρα νὰ τὰ φέρῃ; Ἐλα, εἰς Πέτρε, τρέξε φέρε τα. Πῆγαινε παιδί μου νὰ ζήσης καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ χάρισω τοῦτο.» Ταῦτα λέγουσα τοῦ ἔδειξεν ἕν κατακαίνουργον εἰκοσιπενταράκι ὑαλιστερόν.

Ὁ Πέτρος μόλις εἶδε τὸν θησαυρὸν αὐτὸν καὶ μία, δύο, καταβαίνει, ἀρπάζει τὰ ροῦχα καὶ πάλιν εὐρίσκει εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ θεία Δέτα μὲ τὴν Χαῖδην

καὶ τὰς γίδας τὸν ἐπερίμεναν. Ἡ θεία Δέτα τὸν ἐπῆνεσε διὰ τὴν προκοπὴν του καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καρτὶν τοῦ διδὲι τὸ εἰκοσιπενταράκι, τὸ ὅποιον ὁ Πέτρος κρύπτει εὐθὺς βαθεῖα εἰς τὴν τσέπην του. «Ὅλοι δὲ μαζί, ἡ θεία Δέτα, ἡ Χαῖδη, ὁ Πέτρος καὶ αἱ γίδαις ἤρχισαν πάλιν νὰ ἀναβαίνουν τὸ ὄρος πρὸς τὴν καλύδην τοῦ Θεοῦ.

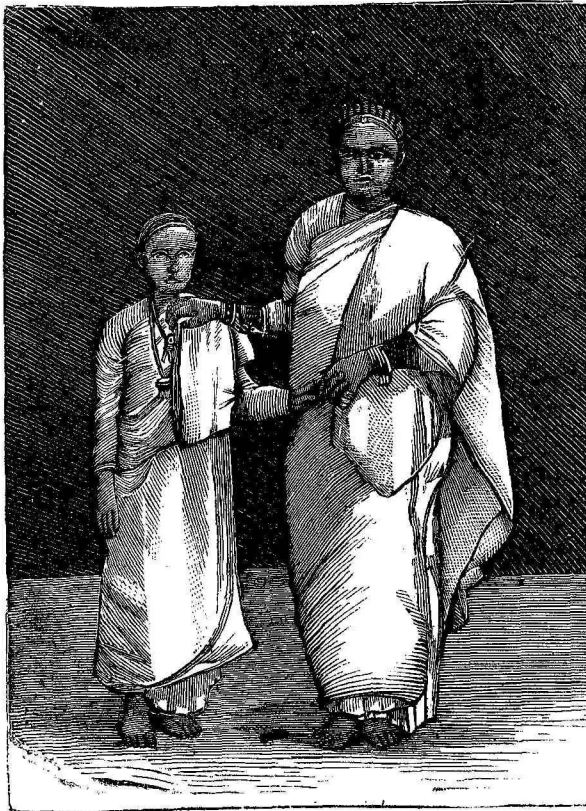
Τέλος, μετὰ τρία τέταρτα περίπου τῆς ὥρας, ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρημνοῦ ὅπου ἴστατο ἡ καλύδην τοῦ Θεοῦ.

Ἡ καλύδην ναὶ μὲν ἦτο ἐκτεθειμένη εἰς ὅλους τοὺς ἀνέμους τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλ' ὅμως ἀπελάμβανε καὶ ὅλας τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ εἶχε λαμπροτάτην θέαν τῆς κοιλάδος.

Ὅπισθεν τῆς καλύδης ἦσαν τρία μεγάλα καὶ πολλὰ ἀρχαῖα πεύκη, μὲ μακροὺς ἀκλαδεύτους κλώνους, ὀπίσω δὲ αὐτῶν τὸ ὄρος ὑψώνετο, κατὰφωτον σχεδὸν μέχρι τῆς κορυφῆς, ἥτις ὁμοιάζε μὲ ὑψηλοὺς καὶ μυτεροὺς πύργους ἐκ βράχου γυμνοῦ. (ἀκολουθεῖ.)

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΚΟΡΗ ΑΒΥΣΣΙΝΙΔΕΣ.

Ἐχετε ἐνώπιόν σας δύο Ἀβυσσινίδας τῶν ἀνωτέρων τάξεων, μητέρα καὶ κόρην. Ὡς βλέπετε ἡ φυσιογνωμία των εἶναι γλυκεῖα, καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς εὐρωπαϊκὴν παρὰ εἰς αἰθιοπικὴν.

Μήτηρ καὶ κόρη Ἀβυσσινίδες.